

Ocak 2024//sayı:2

Taş Kağıt Makas

Fanzin

Selda Teper-Sevde Esetekin-Furkan Fidan-Hilal Kalkan -Hayrünnisa
Arslanalp-Yağmur Bilgiç- Ceylin Uzak-Melike Uslu-Ecrin Dursun
Hasibe Eğılmez- Ali Osman Budak-Sude Kayalı-Şeyma Aydın-Nurcan Ay
Elanur Karaduman-Ayşenur Aydın-Beyza İrem Karaca-Ayşegül Dolmacı
M.Emre Alakuş-Nil Begüm Yavuz -Zeynep Sude Serer-Reyhan Akıncı
Tuğçe Ertuğrul-Eymen Gencer- Betül  olak- Emine Duman
İlayda  iğdem -Yaren Karataş

Ön söz

“Bir şeylere açılmak, bir yerlere koşmak, dünyayı kavramak istiyorum. Dünyanın bize yaşatılardan, öğretilenden daha başka olduğunu seziyorum.” demiştir edebiyatımızın gamlı prensesi Tezer Özlü. Hepimizin dünyası kendine özgü, hepimizin duygu dünyası kapalı bir kutu.. Kimimiz tarif edemediğimiz acılarla, yarım kalan hayallerle ve kırık umutlarla yaşarken kimimiz ise duygularımızı paylaşabildiğimiz , hayatımızı anlamlandıran ve bundan keyif insanlarla yaşarız. Oysa yaşamak yalnızca hislerimizle veya yanımızda olan insanlarla sınırlı değildir. Her nefeste yeniden erginleşmektir yaşamak. Bir günde onlarca farklı duyguyu hissettikten sonra kağıtla kalemle buluşmak; hislerimizi beyaz kağıtlara emanet edip öylece kavramaktır dünyayı yaşamak...

Su gibi akan hayat yolculuğumuzda; dünyayı daha iyi kavrayabilmek yaşadıklarımızı anlamlandırabilmek ve hislerimize bir kimlik kazandırabilmek için bir araya geldik Taş Kağıt Makas adını verdiğimiz fanzinimizde. Yazmanın, üretmenin, çizmenin ortaya çıkardığı paylaşma isteğiyle bir araya geldiğimiz bu sayımızda tek bir tema etrafında birleşmekten ziyade içimizden gelen her türlü konuya, temaya vermeye çalıştık. Kütahya Sosyal Bilimler Lisesi gençleri olarak yazarak hayatı kavrayabileceğimize inandık. Yazdıkça kendimizi keşfetmenin, ürettikçe var olabilmenin bilincinde olarak yazdıklarımızı paylaşmanın heyecanını fazlasıyla yaşıyoruz.

Bu amaçla baş koyduğumuz yolumuzun ikinci sayısında kendimizi prangalara vurmadan içten bir şekilde anlatmaya çalıştık. Umarız içtenlikle duygu dünyamızın kapılarını size açtığımız bu sayımızı okumaktan keyif duyarsınız. Biz yazarak, çizerek üretmeye devam edeceğiz . Umarız sizin içinizdeki yaşamı keşfetme, daha da önemlisi yaşama umutla bakma duygusu yıldızlar kadar parlak olmaya devam eder. Hepinize keyifli okumalar dileriz.

Zeynep Sude Serer

GÖNÜL YAŞIMSIN SEN (KUDÜS)

Her tarafı duvarlarla çevrilmiş
Dünyanın en garip, en yetim ve
Kimsesiz şehrisin sen..

Ey Kudüs ilk Kiblem,
Namaz ülkem, miraç şahidim,
Dinmeyen gözyaşmışsın sen.

Ne zalimlerin bitti
Ne kahramanların
Ne ağlayan anaların
Ne şehit çocukların
Zulümle geçti yüzyılların..
İman ehlinin gözünde tüter
Toprağın taşın.

Dünyadayken mahşeri yaşayansın sen.
Sana sahip çıkamazken
Utanmadık keyfetmekten.
Ahirette kaçacağız sende
Emanettin bize sen.

Yavrumun elbisesinin etiketini,
Bedenine zarar veriyor diye kesen ben,
Daha adını koymadan kefen giydirdiğin
Bebeğini toprağa veren sen....
Nerdesin ey insanlık nerdesin?..

Belli ki karşıdan acı çekip
Bulduğun en kuytu yerdesin.

Çıksın artık semağa en gür sesin
Bu garip Mescid-i Aksa senin Mescidin!

EFTELYA

"Aşıklar şehrinin derin okyanusunda yaşayan Eftelya... Duru güzelliğiyle dikkat çeken, kalbinin güzelliği yüzüne yansımış diyebileceğimiz cinste bir durulukla okyanusların en mavisinde salınan asil Eftelya... " diyerek masala başlamıştı Zeynep'in annesi. Zeynep'in en sevdiği vakitlerdi bu gece masal okumaları ama her zaman mümkün olmuyordu. Belki de o yüzden bu kadar seviyordu. Sonuçta insan neye az ulaşırsa ona o denli bağlı olmuyor muydu? diye düşünmüştü o gece.

Zeynep çok içine kapanık bir çocuktü. Onun için sadece kitapları olsun yeterdi. Arkadaşa ihtiyacı yoktu. En başta Çalığışu Feride ne güne duruyordu? Yalnız hissederse hemen bir sayfa açar, okur, Feride ile dertleşirdi. Onun bu kitap düşkünlüğü, sıradan yaşam tarzı yıllar önce okuduğum Kürk Mantolu Madonna'nın Raif Efendi'sini hatırıma düşürüverdi.

Zeynep'in günleri ruhunu doyuran, ufkunu genişleten nice nice kitaplarla böyle geçip gidiyordu. Hikâyeler, masallar, efsaneler derken esas zaman kavramını yitirmek üzereydi. Yaşı yirmi beşe gelmiş, meslek sahibi bile olmuş genç bir kızdı. Her ne kadar annesi dergilere yazarlık yapmasını meslekten saymasa da o ruhunun iç dökmesi olan yazılarıyla ve şiirleriyle çok mesut oluyordu.

En büyük hayallerinden biri de kendi dergisini çıkartmaktı. Okuduklarını, öğrendiklerini, yaşadıklarını, yazdıklarını başkalarıyla paylaşmak; kendine benzer kişilerle tanışmak arzusu tüm kalbini kaplıyordu. Belki de yazmak bir şeyi yaşamak kadar acı olmuyordu ve bir çeşit ferahlama biçimiydi onun için. Çevresindekilere cevap olarak bu bile yeterliydi ama onlar "Aman ne anlarsın şu okumaktan, yazmaktan? Yazı yazarak para mı kazanılmış hiç? Kitaplardan başını kaldır da bir etrafına bak. Yaşın da geçiyor evde kaldın!" gibi bayağı sözlerden usanmıyorlardı.

Zeynep'in hayat gayesi birine muhtaç ve bağılı olmak değildi ki. O kendine yetiyordu ve böyle huzurluydu ama içten içe de sevme ve sevilme duygularını yaşamak o güzel duyguların tadını çıkartmak istiyordu. Aşkı ve sevgiyi okuduğı kitaplardan biliyor, bildiğini sanıyordu. Kim bilirdi ? Belki de onu da bir yerlerde bir bekleyen vardı...

Sonunda o zaman gelmişti. Zeynep hayallerine bir adım daha yaklaşmıştı. Dergisi için neredeyse her şey hazırđı. Sadece en önemli kısım kalmıştı. Derginin adı ne olacaktı? Bir türlü içine sinen, ona layık ismi bulamıyordu. Kaç gece uykusuz kalmıştı düşünmekten. Derken bir gün yayınevine bir genç geldi. Uzun boylu, renkli gözlü, kumral bir gençti. Sert duruyordu ama gülüşü içini ısıtıyordu.

Zeynep o an ne yapacağını bilemedi. Neden böyle olduğunu sorgulamaya başlayıp telaşa kapıldı. Zeynep aşık mı olmuştu? Aşık olmak neydi? Nasıl aşık olunurdu? gibi bir sürü soru kafasında geziniyordu ama cevap veremiyordu. Cevabı onda saklıydı. Ona dair bildiği tek şey adıydı: Nazım...

Okuduğu kitaplarda aşk böyle miydi? Okurken hiç böyle düşünmemişti. Sadece adını bildiği birini nasıl olurdu da düşünmeden duramazdı? Bugünkü dalgınlığına sebep olan yabancıyı aklından çıkaramıyordu. O gün bunları tek düşünen Zeynep değildi. Nazım da aynı his ve düşüncelere kapılmıştı. Ertesi günü iple çekiyordu. Hemen yanına gitme isteğine engel olamıyordu.

Günler, haftalar geçerken birbirlerine duygularını en nihayetinde söylemişlerdi. İkisi de kuş gibi hafiflemişti. O anları ve bu güzel duyguları doya doya yaşamaya koyuldular. Birbirleri için yaratılmış gibiydiler. Kayıp yapboz parçaları gibi bir şekilde buluşup tamamlanmışlardı. Diğer taraftan Zeynep hayallerinin peşinde gitmeye de devam ediyordu. Ama hâlâ bir isim bulamadığı için dergisinin çıkması erteleniyordu.

Nazım bir gün Cunda Adası'na gitmişti ve orada bir defter görüp Zeynep'e hediye olarak almak istedi. Üzerinde yazan kelime çok dikkatini çekmişti. Zeynep'i mutlu edeceğinden emindi. Gider gitmez hediyeyi ona verdi ama nedense Zeynep beklediği tepkiyi vermedi. Gözleri dolmuştu, üzgün gözüküyordu. Nazım yanlış bir şey mi yaptığını düşünüp endişelendi. Zeynep defterin üzerinde yazan kelimeyi görünce yıllar önce annesinin anlattığı masalı hatırlamıştı... Çocukluğuna ve bu zamana bakarak derin bir huzur kaplamıştı içini.

Defterin üzerinde "Eftelya" yazıyordu. Yunancada deniz kızı demekti bu. Zeynep bu tılsımlı ismi görünce birden yıllar öncesine, çocukluğundaki o hiç bitmesin istediği masal gecelerine gitmişti. Gözleri parladı, derin bir gülümseme kapladı tüm çehresini. Böylelikle dergisine uygun ismi de bulmuştu. İçindeki o sessiz çocuk Nazım'la beraber neşeli bir çocuğa dönüşmüştü. Gençlik aşkı ve hayallerini gerçekleştirmenin verdiği his içini çiçek bahçesine çevirmişti...

Ayşegül Dolmacı

"Gökyüzü gibi bir şey şu
çocukluk, hiçbir yere
gitmiyor." Edip Cansever

ZAMAN

Zaman, acıtmazmış öyle dedi bana
Çeçermiş hemen anlayamadan
Uyuşurmuş tüm duygularıyla kalan..
Uyuşmadı! Zaman iyi gelmedi yarama
Sen giderken dursaymış keşke zaman!
O zaman belki ...
Üzülmezdi boşuna yolunu gözleyen o küçük çocuk..
Bilirdi, beklenmez boşa hiç gelmeyecek olan..
Şimdi..
Nerede bu çocuğun saatlerce beklediği
Ama o çocuğu gururu için ardında bırakan o adam ?
Ceylin Uzak

Masumiyet

Bir zamanlar masumdu dünyam.
Kumdan kaleler yapardık sahilde.
Oyunlarla geçerdi her saatim,
Masumiyetin gizemli bahçesinde.

Uçurtma uçurup top oynardık.
Çökyüzündeki bulutlara hayaller kattık.
Sokaklarda koşup oynardık.
Masumiyetin gizemli bahçesinde.

Çocukluk diyarı ne güzel bir dünya
Annemin şefkati, babamın gülüşü
İçimizde saklı bir hazinedir anılar,
Masumiyetin gizemli bahçesinde.

Ali Osman Budak

DEDEME MEKTUP

Dedem iyi adamdı , şahsına münhasırdı.

Ceketinin iç cebinden bulmacası eksik olmazdı .

"Mesela dedik yani" ile başlayan ,kahkahalar ile biten cümleleri vardı .

Yokluğu da gördü bolluğu da...

Yetimdi, öksüzdü...

Yetmiş üç yıllık ömründe dört evlat ,on dört torun sahibi oldu; hiç hak yemedi

Nasıl anlatsam onu size ?

Dedem köyün bankası gibiydi

Bir keresinde bayram sabahı gözümü açtığımda

Borç istemeye gelenleri görmüştüm.

Kimseyi geri çevirmezdi

Torunların bayram harçlıkları iki ay öncesinden hazırda...

İçimde kocaman bir yara açıldı sanki

Nasıl kapanır bilmiyorum...

Yüzü gözümün önünden gitmiyor ,sesi sürekli kulaklarımda ...

Bayramlar ,köyümün yeşili anlamını yitirmiş gibi sanki...

Hala kek yaparken onu düşünürüm içim cız eder

Tekerlek kek yap kızım değişini ...

Çayımlı yudumlarırken çaydanlığım üstüne havlu attığı düşer aklıma ...

Şakacıydı...

Bir gün bana sobayı yak kızım ,dedi.

Uğraştım uğraştım yakamadım , dedim ninemi bulup geleyim; giderken

Kapıyı açık bırak kızım içerisi çok sıcak oldu değişini unutmam ...

Galatasaray'ı severdi bir de güreş izlemeyi...Bayram akşamları gece yarılarda

kadar oturunca başında " Siz evinize gidince ne yaparsınız?" derdi.

Ellisine kadar yetim Osman ,Ellisinden sonra Hacı Osman dediler ona.

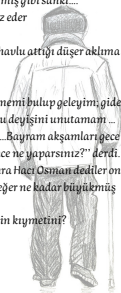
Köy Hacısız ,bayramlar anlamsız kaldı...Meğer ne kadar büyükmüş

hayatımdaki yeri

İnsan hep kaybedince mi anlar sevdiklerinin kıymetini?

SEGAH

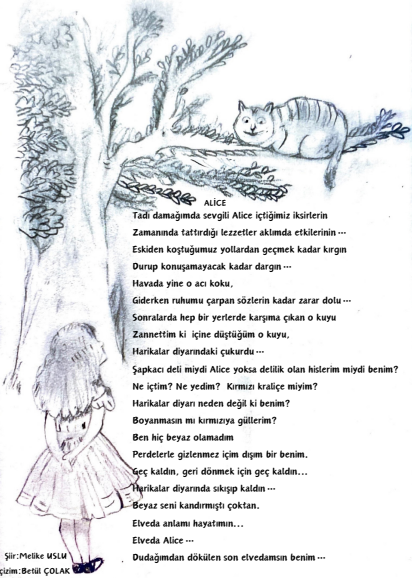
ÇİZİM: Reyhan Akıncı

ÇOCUKÇA

Biliyordum çocukçaydı...
Hüzünden ördüğüm yeleğimi çıkarıp
Parkın mutluluğa açılan duvarını aşmak
Minicik bir çocuk gördüm...
Biliyordum çocukçaydı...
Gök mavisi balonu elinden kayıp gitti çocuğun
Aynı sen gibi... Aynı ben gibi...
Aynı duygularımız, hayallerimiz gibi...
Kelimeler boğazıma takılıp
Hevesler kursağıma dizilip
Uçurumun kenarından sınırlıp
Acılar denizinden çıkıp
Parkın mutluluğa açılan duvarını aştım o gün
Biliyordum çocukçaydı...
Yeni kabuk bağlayan yaralarım gibi,
İyileşiyorsun sandım oysaki sadece sanmakla kalmışım.
Mevsimler, yıllar, aylar geçti
Kabuk bağlayan yaralarım,
İçli içli ağlamaya başladı.
Ne sen iyileştin, ne yaralarım geçti.
Biliyordum çocukçaydı...
Tütmüş soba gibi önceden tutuşmuştum.
Biliyordum dönüşü yoktu.
Kayıp giden balon, parktaki çocuk...
Yaşadığım her şey...
Heveslerim, kelimelerim...
Kabuk bağlayan yaralarım...
Park, mavi balon, yaralarım, çocuk, ben
Ve sen...
Biliyorum çocukçaydı...

Ayşenur AYDIN / Elanur KARADUMAN

ALİCE

Tadı damağımda sevgili Alice içtiğimiz iksirlerin
Zamanında tattırdığı lezzetler aklımda etkilerinin ...
Eskiden koştuğumuz yollardan geçmek kadar kırgın
Durup konuşamayacak kadar dargın ...
Havada yine o acı koku,
Giderken ruhumu çarpan sözlerin kadar zarar dolu ...
Sonralarda hep bir yerlerde karşıma çıkan o kuyu
Zannettim ki içine düştüğüm o kuyu,
Harikalar diyarındaki çukurdu ...
Şapkacı deli miydi Alice yoksa delilik olan hislerim miydi benim?
Ne içtim? Ne yedim? Kırmızı kraliçe miyim?
Harikalar diyarı neden değil ki benim?
Boyanmasın mı kırmızıya güllerim?
Ben hiç beyaz olamadım
Perdelerle gizlenmez içim dışım bir benim.
Geç kaldın, geri dönmek için geç kaldın...
Harikalar diyarında sıkışıp kaldın ...
Beyaz seni kandırmıştı çoktan.
Elveda anlamı hayatımın...
Elveda Alice ...
Dudağımdan dökülen son elvedamsın benim ...

Şiir: Melike USLU

Çizim: Betül ÇOLAK

Çizim:Emine DUMAN

“1931 yılında doğdum.

1937 yılında annem öldü.

1944 yılında Dostoyevski’yi okudum.

0 gün bugündür huzurum yoktur.

Biyografim budur.”

Cemal Süreya

SÜRGÜNDEKİ DOĞAN BİR ŞAİR: CEMAL SÜREYA

Türk şiirinin köşe taşlarından biri olan Cemal Süreya 1931 yılında Erzincan'da doğdu. Babası Hüseyin Bey, annesi ise Gülbeyaz Hanım'dı. Kalabalık ailede mutlaka yaşayan dört kardeşten biri olan Cemal Süreya'nın hayatını değiştirecek ilk olay ,amcasının karıştığı bir olay yüzünden mesleklerinden koparılarak Eilecik'e alacak sürgün edilmeleridir. Eilecik'e vardıklarında "Artık yümün bile anımsayamıyorum." dediği annesi vefat eder. Eşinin üzerine babaannesi onlara bakmakla yükümlü olur. Yükümlülük bir yerden sonra ağır gelmeye başlayınca çareyi babası Hüseyin Bey'i evlendirmekte bulurlar.

Cemal Süreya'nın Üvey annesi Esma Hanım; çocuklara zulmeder, onları aç bırakır hatta kardeşlerini saçlarından tutup bir kuyuya sarkıtır. Doğduğu topraklardan küçük yaşta sürgün edilmesi, annesini erken yaşta kaybetmesi ve Üvey anne eziyetine maruz kalması gibi birçok talihsizlik yaşasa da pes etmez usta şair hatta şiire daha sıkı tutunur.

Okul çağı geldiğinde şartlar sebebiyle yatılı okula kayıt olan Cemal Süreya için manevi olarak yeni bir sürgün dömesi başlamıştır hatta kendi tabiri ile artık o hem sürgün hem parasız hem de yatılıdır. Lise hayatında beşarılı ve edebiyata istekli olan Cemal; aruzla şiirler yazarak Osmanlıca'yı ve divan edebiyatını öğrenir ve edebî dünyasını kendi çabaları ile zenginleştirmeye çalışır. Yokluklarla, zorluklarla, sürgünlerle geçen günlerinden sonra Cemal Süreya Üniversite eğitime başlar. Üniversite yıllarını hayatının en güzel zamanları olarak görür. Sanat çevrelerine girer, şiir günlerine katılır hatta Ankara'nın sokaklarında şiir okumak ona başka bir haz verir.

İlk şiiri "Şarkısı Beyaz" 1953'te Mülkiye dergisinde yayımlanır. Daha önce hiç denememiş, örneği olmayan ve edebiyat dünyasında ilgiyle karşılanan bir şiir olur bu. Şiire olan sevdasını "Şiir benim açmazım, çıkmazım, batağım , drama, kurtuluşum, sevgilim.."cümlesiyle ifade eder Süreya. O; yüksekte konuşmayan, sosyal fobisi olan, kendine has bir diyalektiği olan biridir fakat bir yanı da vardır ki şiir okurken bu durum kaybolur adeta başka bir insana dönmüştür. "Laleli'den dünyaya doğru giden bir transvaydayız! "dediği Türk edebiyatında İkinci Yeni şiiri olarak adlandırılan şiir anlayışı onun adeta en güvenli limanı olur.

"Üvercinka" onun 1958'de yayımlanan ilk şiir kitabıdır. Bu ilginç isim güvercin ile kadın adının birleşimidir ama aslında altında kavuşulmamış derin bir aşk hikayesi olduğunu da söylemek gerekir. Ardından Göçebe, Sıcak Nal, Güz Bitiği, Sevda Sözleri, Beni Öp Sonra Doğur Beni gibi eserleri ile şiir dünyasına İkinci Yeni şiir anlayışı ile büyük katkılarda bulunur.

Yıllarca hem mesurluk hem şairlik yapan Cemal Süreya hep şair olarak yaşamayı bilir, beş evlilik yapar ve notunu kendi verir: "Karnemde sevinç sıfır, aşk iki." 9 Ocak 1990 yılında "Her ölü, erken ölmüştür.."dizelerini bize bırakan usta şair geçirdiği rahatsızlık sonucu hayata gözlerini yumar.

Cemal SÜREYA ile ilgili az bilinenler:

- Çoğumuz onun soy ismini "Süreya" olarak biliriz fakat o soyadındaki bir "S" harfini arkadaşlarıyla hafızada telefon numarası tutma iddiasında kaybetmiş ve soy ismi Süreya olmuştur.
- Usta şair ile alakalı bilgilerden biri de onu saran ölü korkusudur, annesini çok küçük yaşta kaybetmesi üzerine bilinçaltının derinliklerini yansıttığı "Annem çok küçükken öldü , beni öp sonra doğur beni." ve " Senin hiç babamız öldü mü? Benim bir kere öldü ,kör oldum." dizelerini Türk şiirine adeta bir emanet gibi bıraktı.
- Süreya yıllardır çıkardığı Papirüs dergisi için Paris'ten aldığı Chevrolet arabasını satmıştır
- Usta şair için "Eylül" em farklı em etkileyici ay ve sonbahar mevsimi adeta bir sanattır..

" Dedim ya.. Eylülü.

Savrulmuş bundandı kimcesizliğimizin."

AKASYA KOKUSUNA TUTUNARAK

Bir dal akasya,
Bir tutam çocukluğa özlem
Birleşir bir yaz gecesi
Bir akasya ağacının beyaza çalan ekruşunda,
Bir salkım akasyanın efsunlu kokusunda...
Umarsız bir yaz gecesi...
Kaybolurken yine büyümenin sancılı kollarında
Yüzümde pusulası şaşmış derin çizgiler
Kurumuş avuçlarımda savruk düşler
Tutundum yine bir salkım akasyanın mahcup kokusuna...
Bir dal akasya ve dallarına tünemiş çocukluğum...
Saati hala o kokuyla tıkırdayan ruhum...
O koku ki buğusu huzuru ağartan
Bir salkım akasyanın kokusundan damıttığım huzurum...
Kurşuni bulutların örttüğü kesif karanlığında
Belki de bitmiş bir çocukluğun en zor sapağında
Binlerce kilit vurulmuş ceviz sandıklarda saklanan
Sandık lekeli örtülerle sarıp sarmalanan
Safran sarısı çocukluğum...
Baharı hiç bitmeyen o köy yolunun patikasında
Bir salkım akasyanın efsunlu kokusunda
Tutundum yine bu gece yine bir salkım akasyanın kokusuna
Atlas bir kumaş gibi okşarken tenimi dalgalar
Zaman, acı bir tuz tadı şimdi dimağımda.
Ciğerimde bir avuç arsız kum...
Oysa yaslanmak vardı şimdi
Dayamak sırtını bir akasya ağacına...
Dayanmak pişmanlığın tunç girdaplarına
Geri gel çocukluğum!
Küçücük avuçlarımda bir salkım akasyayla...

Hanife TÜRKAN SARIHAN

HİSSEDİYORUM

Hani Olur ya
Hissedersin hissetmek istemesen de
Yoktur yerİ, zamanı
Sinsi bir şeytan gibi bekler anı
Hissedersin hissetmek istemesen de

İşte o zaman muhakeme etmesi güçlenir
İsmine öfke denilir.
Sanki bütün dünya yere serilir
Hissedersin hissetmek istemesen de

Ve sonra gürler dünyam
Dışarı çıkmak için çabalar, içimi kemiren yamyam.
Tüm bedenimi sarar sırlısklam
Hissedersin hissetmek istemesen de

Bedenime yayılıyor saniyeler içinde
Kaçabileceğim tek bir boşluk yok zihnimde
Kaynıyor ve alev alıyor tenimde
Hissediyorum hissetmek istemesem de

Rüzgârın sırtımı delip geçtiğini hissediyorum.
Hıçkırıklara boğulduğumu hissediyorum
Fırtınanın başladığını hissediyorum.
Hissediyorum hissetmek istemesem de

Hasibe EĞİLMEZ

BAHARA UMUT

Soruların bulut olur gözlerimde
Keşkelerin çarptıkça
Sağanağımda yok olurum.
Şizofren bir gökkuşağı çizerim
Griye boyarsın tüm renklerimi
Oysa en mavi halimle severim seni...
Rabbimin büyüklüğü ısıtır içimi
Dua sıcaklığında fısıldarım geceleri
"Hangi buzu eritmedi ki güneş,
Hangi kışa küskün kaldı bahar?"
Bahar gelecek biliyorum
Martta olmasa nisanda
Belki mayısta
Belki temmuzun üşüten sıcaklığında
Bahar gelecek biliyorum...

Sevgi ALTUN DİLEK

Umut Güzü / Çaresizlik

Bir gece, gecede bir kız
Kızda bir hüznün
Hüznün savrulmuş bir güz yaprağı
Yaprakta bitmeyen bir umut
Ummanda kaybolmuştu hayat
Hayatlar içinde füsünler
Toprak kokulu efsunlar
Yağmur yağdı sanır insanlar
Gözyaşıdır aslında bu damlalar.

Ayşegül DOLMACI

İKİNCİ SAYIMIZIN KELİMESİ...
NEDAMET...

ÇİZİM: SEVDE ESETEKİN

KEŞKE

Bir beyaz kađıda çöp adam çizdim
Tıpkı o günlerdeki gibi
Olmadı, deyiş sildim.
Kar yağdığında
Kuş gibi yere serilirdim.
Bu kış ise sadece
Pencereden, yağışını izleyebildim.
Gün doğarken şafakta,
Tırmalardı kulağımı kuş sesleri.
Pencereden içeri vururdu,
Rüzgarın sođuk nefesi.
Şimdi ne o soğuk nefesi kaldı rüzgarın,
Ne de kuşların civıldaayan sesleri...
Koca bir çınar gibi yükseldi,
Aklımda geçmişin izleri.
Őzledim, kendimi alıkoyamadım geri
Korkunca annemin kucađına sinmeyi
Ah, ne günler geçti..
Hatırdan silinmedi hiçbirini
Keşke geçmeseydi o günler,
Hiç bitmeseydi.
Pastama bir mum daha eklenmeseydi,
Keşke yaşımda hiç büyümeseydi...

Nurcan AY

AYAK SESLERİ

Sisli gökyüzünde yıldızlar parlar
Bomboş sokaklardaki ayak sesleri
Yalnız, karanlık yollarda
Çınlar kulağımda ayak sesleri

Havadan ince taneler yağar
Güneş ışıkları denizde yanan
Dans eden insan gölgeleri dolar
Dolaşır aklımda ayak sesleri

Denizlere dalıp dalan gözlerin
Dalgalar vurduğça akan yaşların
Kumsalda dolaşan boş bakışların
Gelir kulađıma ayak sesleri

Yağmurlu, fırtınalı günde
Sessiz sedasız o yerde
Çaresizce atılan adımların
Yankılanır zihnimde ayak sesleri

Dökmüş yapraklarını ağaçlar
Yerdeki sarı gölden parçalar
Uçuşuyor sanki yürürcesine
Duyar gibiyim ayak sesleri

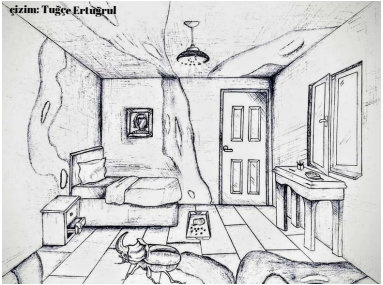
Kristal taneleri yapraklarda
Göz gözü görmeyen havada.
Birbirine deđen o gözlerin
Hissederim ruhumda ayak sesleri

Ecrin Dursun

'' Beni uezcek gucu sana verdiyim icin kendinden ozur dilerim..''

Franz KAFKA

çizim: Tuğçe Ertuğrul

FRANZ KAFKA- DÖNÜŞÜM

''Dönüşüm'' dünya edebiyatının önemli eserlerinden biri olarak kabul edilen ve yazar Franz Kafka tarafından yazılan uzun bir öyküdür. Kitap 1915 yılında ilk kez Almanca olarak yayınlanmıştır ve birçok çevirmen tarafından Türkçeye '' Dönüşüm'' olarak çevrilmiştir. Franz Kafka'nın her eserinde olduğu gibi bu eserinde de olaylar açıkça belirtilmemiş ve yoruma açık bırakılmıştır. Yozlaşmış bir çağda, köleliğin resmi olduğu bir zamanda bir sabah uyanan roman kahramanımızın bir böceğe dönüştüğünü fark etmesiyle başlar olaylar. Kahramanımız Gregor'un aklındaki tek şey böceğe dönüşmüş olmasından ziyade işe geç kalmış olmasıdır. Aslında bu da bize sembolik bir anlatımla insanın kendinin hiç farkında olmadan hatta kendini inkar ederek bir çarkın içinde istemsizce dönüp durduğunu gösterir. Eser aslında ''BİR SABAH UYANDIĞINIZDA KENDİNİZİ YATAĞINIZDA BİR BÖCEK OLARAK BULSANIZ NE YAPARDINIZ?'' sorusuna cevap aramaktan ziyade salt bir değişimin değil başkalaşımın yansımalarını, bir hayvanın gözünden yozlaşmış aile ilişkilerini ve toplumun dayattığı kalıplara başkaldıran bireyin trajedisini de gözler önüne sermeye çalışır.

DÖNÜŞÜM -FRANZ KAFKA

1.Dönüşüm Başlangıcı: "Gregor Samsa bir sabah huzursuz düşlerden uyandıığında kendisini yatağında korkunç bir böceğe dönüşmüş buldu." Bu daha kitabın ilk giriş cümlesidir ve yazar daha ilk cümleden okuyucuya çok sürükleyici bir hikayenin başladığının haberini vererek okuyucuda merak uyandırmayı başarır. Bu beklenmedik durum karşısında Gregor'un hem fiziksel hem de ruhsal dünyası değişmeye başlar. Ailesinin ve evlerine gelen müdürün şaşkın ve korkmuş tepkisi Gregor'un toplumdan giderek soyutlanmasına neden olur.

2.Aile Tepkisi: Ailenin bu duruma uyum sağlama çabalarının yetersiz olduğunu gördüğümüz bu kısımda Gregor'un derin bir yalnızlığa sürüklendiğini, kendine iyice yabancılaştığını hatta fazlasıyla bitkin düştüğünü görürüz. Yazar aslında bu kısımda değişenin sadece Gregor değil bu değişim ve dönüşümü ailesinin de yaşadığını bizlere göstermektedir.

3.Hayat ve Toplumdaki Beklentiler: Gregor sosyal hayatının ve iş hayatının karışması yüzünden içsel acılar çeker ve bunu okuyucuya da yansıtır. İş hayatı, ailesini geçindirebilmesi açısından çok önemlidir çünkü anne, baba ve kardeşi ile yaşadığı evde tek çalışan kişi odur; o olmayınca da ailesinin geçim sıkıntısı yaşayabileceği düşüncesi onu derin bir üzüntüye boğmaktadır. Sürekli olarak ailesi tarafından garipeenmesi , böceğe dönüşümünden sonra bir odada tek kalması onu daha da yalnızlaştırır. Bir yabancılaşma ve anlamsızlık başlar.

4.Ölüm(Son Bölüm): Son bölümde ise bir böcek halinde yaşamaya çalışan kahramanımızın ailesi tarafından iyice dışlandığını, yok sayıldığını görürüz. Güçten düşen ,yalnız kalan ve ailesi tarafından istenmeyen Gregor Samsa bir böcek olarak hayata gözlerini yummuş ve ailesi de bu durumdan oldukça hoşnut olmuştur. Hatta evin temizlikçisi onun ölü bedenini çöpe atar ve ardından ailesi güneşli bahar gününün tadını çıkarmak için yolculuğa çıkar. Sonuç olarak Kafka; anlam arayışı ve yabancılaşma temasını derinleştirerek Gregor'un içsel ve dışsal mücadelesini çağdaş bir başyapıtı dönüştürür. Dönüşüm; Kafka'nın eserlerinde sıkça görülen yabancılaşma, toplumsal baskı, sille dinamikleri ve anlamsızlık gibi temaları işleyerek edebî bir zenginlik sunar.

Kitaptan Alıntılar:

- İnsanı büyüklüğe götüreceği yol ancak onun küçüklüğünden geçer.
- İçimizdeki karanlığı defetmenin son derece zor olduğunu düşünüyoruz. Oysa karanlığı aydınlığa çevirmek, yalnızca bir ' An ' meselesidir.'
- Herkes beraberinde taşıdığı bir parmaklığın ardında yaşıyor.
- Paltom bile ağır gelirken nasıl taşıyım koskoca dünyayı sırtında?
- Birin hayattının neresinde olduğunu çözemediğim zaman hiçbir yerinde olmayı garantilerim çünkü belirsizlik, değersizliktir.

MERDİVEN

Bir bir çıkıyorum
Şu eski ahşap merdivenden.
Attığım her adımla gıcırdar sanki
İpler koparcasına korkarım.
Attığım her adımla dökülür geride kalan
Kurduğum her düşte yıkılır şu merdiven.
Ne geri dönüş vardır ne de bir son
İlerlersin ilerlersin de varılmaz bir yere
İşte böyle haindir bu merdiven
Öyle acımasızdır ki.
Attığım her adımda daha da titrersin
Aldığım her nefesle kasılır kaburgan
Aklar düşer parça parça o siyah saçlarına
Dostlarsa düşmüştür çoktan aşağı
Elinden bir şey gelmez, gelemes.
Yalnızca seyredersin
Yüreğin alev alev yanar da
Deryalar dahi söndüremez
Yüreğim bir ateş kazanı
Takdir böyledir, inkar edilmez
Düzen böyleyse isyan edilmez.
Gelirse bir gün merdivenin sonu
Beyaz güllerle donatın onu
Ve sonra düşüşümü izleyin!
Çaresizliğimi okuyun gözlerimden,
Kalbimin son atışlarını dinleyin
Artık ne gelir ki elden.

Şiir: Mustafa Emre KARAKUŞ
çizim: İlayda ÇİĞDEM

İlayda Ç.

KALBİNDEKİ İŞİK

Sebebini bilmeden,
Üzer miyim, demeden
Bu sözler neden?
Hayatımızda yer eden.

Bilmiyor aynalar,
Kalbi cam gibi.
Hissizleşiyor hayatlar,
Öylesine, der gibi.

Anlamsızlaşıyor insanlar,
Beşer için fark etmeden.
Zorlaşıyor hayatlar,
Yaşam gelip geçerken...

Kör olmuş gözler,
Bütünmüş nefrete,
Mühürlenmiş kalpler,
Asılsız sevgiye

Kuşsun kanadı kırılmış,
Susmaktan başka ne yapmış?
Satf edemeyeceği sözleri,
Bakışlarıyla anlatmış.

Asıl hata fark edemeyende,
Kalbindeki sesi görmeyende,
Hayatından pay çıkartıp
Merhameti eklemeyende...

Yağmur BİLGİÇ

Sessiz Gece

Uyandı uykulardan bir şehirde bir kadın
Duydu hasretliği, duydu yalnızlığı
Ardında bıraktığı bu sessiz geceyi
Bu sessiz gecenin ardından biri bekler ---
Fidan boylu bir çocuk, esmerden hallice
Kömür karası saçları, kömür karası gözleri
Ömür doluncaya kadar bekler
Bekler de artık alışmıştır yalnızlığa
Bir şehirde bir kadın ---
ve o gider yanına ---
Yağmurlu bir havada sürüklenir göz bebekleri
Solunur mu kokusu yalnızlığın?
Yoksa cefası da kokusunda mıdır?
Paylaşılır mı yalnızlık?
Yoksa örter mi üstünü her geçen zaman?
Kaç yıl oldu görmeyeli yüzünü
Bilmem bu ne biçim bir hasrettir
Sesine aşına geceler,
Ne diye sayıklar ismimi?
Bir şehirde bir adam
Vefasızın biri, ağlar durmadan...
Ve ardından koşar hayatın
Kaçtıysa tren, kaçmıştır uykular...
Ancak o trenin ardından sayıklar
Bir şehirde bir kadın
Ve bir adam, ağlar durmadan ---

Şiir: Furkan FİDAN

Çizim: Hayrünnisa ARSLANALP

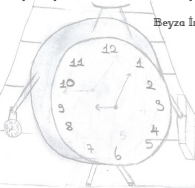
GELECEK Mİ?

Gelecek, gelecek mi? Bu soruya hâlâ bir yanıt bulamadım. Zaman kimine göre yavaş, kimine göre hızlı akar ve ne gariptir ki zaman aslında hepimiz için eşit. Zaman hepimiz için farklı hızda ama eşit olarak akarken gelecekte ziyade geçmişi düşünüp eskileri anımsamak hatta " Nasıl da hızlı geçti o günler..." cümlesini tekrarlamak sanırım çağımızın hastalığı.

İlkokuldayken cumartesi sabahı erkenden kalkıp gizlice en kısık seste açtığım o çizgi filmler, sabah herkes tatlı uykudayken babamın telefonundan izlediğim rengarenk dünyalar, çocuk ruhumla gece gördüğüm o güzel düşler... Şimdi bakıyorum da hepsi geçmiş oluvermiş. Daha dün liseye başlamıştık hepimiz, daha dün girmiştik okulumuzun o huzur dolu kapısından içeri.. Zaman kavramını düşünürken bir anda koskoca dört yılın nasıl geçtiğini anlamam güçleşiyor. Oysa bugünler ,o geçmiş günlerin gelecek zamanı değil miydi? Peki geçmeyecek gibi duran onca acı, onca zorluk nasıl geçti? Zaman tüm hüznlerin üzerini nasıl örtüverdi? O zamanlarda zor olsa da şimdilerde buruk bir tebessüm oldu tüm yaşanmışlıklar bende.

Ben anlamadım, anlayamadım bu kavramı: Zamanı... Hep geçmiş var düşümde; ya da gelecek! Bugün mü, yarın mı, yoksa dün mü? Gelecek dediğin şey aslında dünün bugünü, bugünün yarını mı? Neden bu kadar belirsiz ve karmaşık bu zaman, anlayan var mı? O yüzden soruyorum size : Gelecek, gelecek mi yoksa yaşamakta olanlar onu anlayamayacak kadar aciz mi?

Beyza İrem KARACA

KÜÇÜÇÜM

Nasılsın küçüğüm?

Hala içini çeke çeke mi ağlıyorsun?

Yoksa dindi mi gözyaşların?

Ağlıyorum yine bazen, duyuyor musun?

Biliyor musun küçüğüm, büyükler acımasızmış...

Hem zaten öyle her şeyi de bilmiyorlarmış

Boş ver onları ,olma onlar gibi

Hep oku yine bildiğini her zamanki gibi...

İyi bak küçüğüm...

Kandırmışlar,

Hayatmış meğer bize takan çelmeyi

İnanma onlara ,yalan onlar da hayatları gibi...

Yorgunum küçüğüm, yorgunum

En büyük hatayı da ben yaptım

Dünyada mutluluğu aradım, yanıldım...

Ağlama küçüğüm! Ağlama...

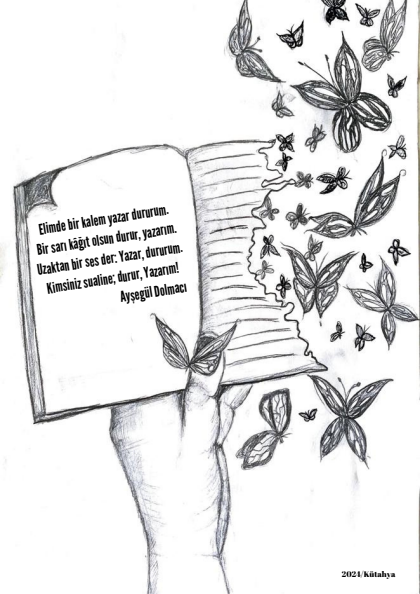
Biliyorum...

Sen sadece mutluluğu aradın...

ŞİİR: Hilal Kalkan

ÇİZİM: Nil Begüm Yavuz

Elimde bir kalem yazar dururum.
Bir sarı kâğıt olsun durur, yazarım.
Uzaktan bir ses der: Yazar, dururum.
Kimsiniz sualine; durur, Yazarım!
Ayşegül Dolmacı